

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku I. T.
przy uczestnictwie R. Ś.
o podział majątku i zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 23 kwietnia 2015 r., sygn. akt I Ca [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. orzeka, że wnioskodawczyni i uczestnik ponoszą koszty związane ze swym udziałem w postępowaniu kasacyjnym**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 23 kwietnia 2015 r., opartej na podstawie naruszenia szeregu przepisów prawa procesowego, tj. art. 623, art. 623 w zw. z art. 618 w zw. z art. 684, art. 233 § 1 w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382, art. 233 § 1 w związku z art. 328 § 2 oraz art. 316 § 1 w związku z art. 391 § 1, a także art. 382 i art. 386 § 1 k.p.c., wnioskodawczyni I. T. uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością wynikającą z faktu, że „w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna

tego sądu (...)"'. Skarżąca podniosła, że „istnieje konieczność rozpatrzenia naruszenia przepisów prawa procesowego, zwłaszcza art. 233 § 1 w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., polegającego na przejęciu przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii, w sytuacji gdy zarzuty apelacji obejmowały przede wszystkim sprzeczność ustaleń sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co skutkowało tym, że zarzuty apelacyjne w ten sposób nie zostały rozpoznane. Skarżąca wskazuje, że prawidłowa analiza materiału zgromadzonego w sprawie powinna doprowadzić sąd drugiej instancji do dokładnie odmiennych ustaleń niż te, które poczynił sąd pierwszej instancji.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wnioskodawczynie, powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przesłankę określoną w art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c., nie uzasadniła twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności sprowadza się do powtórzenia części zarzutów skargi. Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, podstawy skargi wraz z ich uzasadnieniem oraz uzasadnienie samego wniosku to dwa niezależne i samodzielne elementy konstrukcyjne skargi, które pełnią odmienne role i nie mogą być traktowane zamiennie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52). Przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie samodzielnie służy jedynie wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, iż zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter.

Wnioskodawczynie, uzasadniając wniosek, całkowicie pominęła aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, która mogłaby prowadzić do

stwierdzenia oczywistej zasadności skargi, a ocena tak uzasadnionego wniosku wymagałaby niedopuszczalnego na obecnym etapie postępowania analizowania zasadności jej podstaw. Należy podkreślić, że nawet ewentualne dostrzeżone uchybienia Sądu nie są równoznaczne z oczywistą zasadnością skargi.

Ponadto powołany w podstawach skargi zarzut nieprzeprowadzenia właściwej kontroli apelacyjnej orzeczenia Sądu pierwszej instancji, powtórzony następnie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżąca połączyła bezpośrednio z podważaniem przeprowadzonej przez Sąd odwoławczy oceny dowodów i poczynionych ustaleń faktycznych, co ze względu na zakaz przewidziany w art. 398³ § 3 k.p.c. w znacznym stopniu zarzut ten dyskwalifikowało i wyłączało spod ewentualnego rozpoznania.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 1 w zw. art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.